

CHATA vo Švajčiarsku

JULIE CAPLINOVÁ

Vstúpte do útulnej horskej chaty a pri šálke horúcej čokolády objavte príbeh jednej veľkej lásky.

CHATA
vo Švajčiarsku

JULIE CAPLINOVÁ

JULIE CAPLINOVÁ
CHATA
vo Švajčiarsku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 160. publikáciu.

The Little Swiss Ski Chalet, vydanú vydavateľstvom HarperCollins Publishers Ltd.
v roku 2021, preložila do slovenčiny Jarmila Debrická.
Jazyková redakcia Anetta Letková
Ilustrácie na obálke Kateřina Brabcová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2023
Počet strán 344
Tlač Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Little Swiss Ski Chalet.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the author of this work.

Julie Caplin © 2021
Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2023
Translation © Jarmila Debrická, 2023
Cover Illustration © Kateřina Brabcová, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-445-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-444-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-443-2 (print)

*Pre moju sestru Lyndu, moju druhú polovicu.
Vždy vtipnú, milú a neskutočne odhodlanú.
Nezaslúžiš si nič iné, než byť šťastná.*

1. část

1. kapitola

*T*ento večer bude nezabudnuteľný, rozhodla sa Mína pri balansovaní na stoličke, pričom sa snažila zavesiť svetielka v tvare malých lám na oblúk medzi kuchyňou a obývačkou. *Dokonale do-tvorila celkový dojem.*

„Vyzerá to dobre,“ zhodnotila to jej sestra, ktorá sa objavila vo dverách s plnou nákupnou taškou.

„Super, že si už späť.“ Mína hlučne zoskočila zo stoličky a až oneskorene si spomenula na susedov pod sebou. Potom ju však ovládlo vzrušenie a zatlieskala. „Zohnala si tú fľašu? Nechápem, ako som mohla zabudnúť. Vážne, ako by sme mohli mať mexický večer bez tequily?! Vlastne som ti asi mala povedať, aby si vzala radšej dve.“

„Jedna fľaša bude stačiť. Každý niečo prinesie a máš ešte prepravku Corony. Nikto nebude smädný.“

„Si skvelá. Čo by som si bez teba počala?“ spýtala sa Mína a objala sestru.

„Asi by si to nejako zvládla,“ odvetila Hannah a vymanila sa z jej zovretia. „Je tu toľko jedla, že by si z neho každý mohol odniesť toľko, aby mu to vystačilo na celý víkend.“

Mína sa na ňu nadšene zaškerila. „Bude to super.“ Nemohla sa dočkať, kedy budú všetci pri stole, na ktorý prestrela vintage porcelán – ktorý počas uplynulých rokov našla v najrôznejších

bazároch –, a spokojní hostia sa budú po skvelom jedle a pití rozprávať pri sviečkach. Varila celý deň a väčšiu časť predchádzajúceho večera, ale bude to stať za to. Oslava výročia. Jeden celý rok so Simonom. To bol pre ňu skutočný rekord. Musela priznať, že si užíva ten pokoj a stabilitu, ktoré jej vniesol do života. On bol jin a ona zasa jang. Vzájomne sa dopĺňali. Možno to však bolo presne naopak – o čínskej filozofii nevedela totiž vôbec nič. Vedela však, že na dnešnú večeru pozvala osem priateľov vrátane Hannah. Bude tu teda dosť tesno, ale všetci si na to už pri návštevách u nej zvykli. Počas roka stihla usporiadať parížsku párty (veľmi šik), dánske hygge posedenie (veľmi útulné), koktailový večierok z čias prohibície (fantastické kostýmy z dvadsiatych rokov vrátane Simonovho skvostného dobového klobúka, ktorý stál celý majetok) a thajský banket (korenistý, svieži a úplne vynikajúci).

Len na dnešný večer ozdobila stôl jasne pruhovaným behúňom v mexickom štýle a rôznofarebným lykovým prestieraním, na ktorom ležali plastové krúžky so sombrerom na obrúsky. Uprostred stáli rustikálne kovové svietniky, a Mína dokonca zaobstarala plastové formičky na ľad v tvare kaktusov, aby ich potom mohla dať do džbánika s vodou.

„Tvoje večierky sú vždy skvelé, no mala by si sa viac venovať sama sebe. Ja by som zbehla do Marks & Spencer a kúpila zopár pohárov so salsou, s omáčkou El Paso a guacamole.“

„Lenže to nie je žiadne skutočné mexické jedlo!“ vyvalila Mína oči v hranom rozčúlení. „Robím tu autentické pouličné jedlo. Poď.“ Vbehla do kuchyne a zúrivo na ňu mávala. „Toto musíš ochutnať.“ A už držala pripravenú lyžicu.

„Čo je to?“ spýtala sa Hannah a podozrievavo prižmúrila oči.

„Ochutnaj...“

Hannah si vložila kúsok do úst. „No páni.“ Rýchlo zažmurkala. „Má to grády,“ povedala a znovu ochutnala. „Mňam.“

„Čokoládová omáčka s čili z Ekvádoru. Bude k *churros*, ktoré prídu na rad ako dezert. Nie je to úplne božské?“ Mína si namočila prst, rýchlo ochutnala a privrela oči v čírej blaženosti. Skutočne to bolo skvostné. Trvalo jej celkom dlho, než objavila túto špeciálnu ručne vyrábanú značku, ale výsledok stál za každú pencu celej tej premrštenej ceny. Aj keď ju teda úplne rovnako lákala tmavá čokoláda so slaným karamelom z Madagaskaru aj tá s rumovou príchuťou z Trinidadu a Tobaga. V poslednom čase sa objavilo veľa úchvatných čokolád, z ktorých si mohla vyberať.

„Zvláštne. Rada by som vedela variť tak ako ty.“

Mína sa zasmiala. „To by si potom nemala svoju super prácu ani ten úžasný byt, v ktorom žiješ,“ poznamenala a rozhliadla sa po svojej stiesnenej kuchyni. Sestre ani trochu nezávidela, ale jedného dňa by rada mala rozumne veľkú kuchyňu s jedálňou, kde by sa mohla o svojich hostí postarať bez toho, aby od nich musela každých päť minút odbiehať. V duchu už mala presne vymyslený plánik.

Keď sa so Simonom k sebe nasťahujú a spoja sily, mohli by si kúpiť niečo lepšie, alebo dokonca aj dom. Hoci bol každý z nich úplne iný, obaja milovali jedlo a zábavu – to bol jeden z dôvodov, prečo im to ako páru tak fungovalo.

„Čo chceš, aby som urobila?“ spýtala sa Hannah a rozhliadla sa.

„Môžeš nastrúhať syr na nachos. A vezmi, prosím, čedar, nie môj špeciálny horský syr.“

„A ten je na čo? Alebo sa radšej nemám pýtať? Ide o nejakú mexickú špecialitu, o ktorej nikto nevie?“

Mína sa zasmiala. „Nie, v práci sme sa bavili, že by sme skúsili nejaký recept na fondue, a tak som si hovorila, že si potajomky

urobím doma zopár pokusov. Je na to naozaj potrebný ten správny syr. Amélia mi e-mailom poslala tradičné švajčiarske recepty.“

„Fíha, to je skvelé. A ako sa má?“

Amélia bola Míniina krstná. Chodila s ich mamou do internátnej školy vo Francúzsku. Chudinka Hannah nemala to šťastie, pretože rodičia sa už nedostali k tomu, aby ju pokrstili. Avšak Amélia so svojou typickou veľkorysosťou si ju adoptovala ako čestnú neterku a na každé narodeniny aj Vianoce jej posielala darčeky.

„Dobre. Vieš, ako sa presťahovala z Bazileja a kúpila nejakú lyžiarsku búdu, ktorá teda znie ako úplne úchvatné miesto? Stále ma pozýva, aby som ju navštívila. No a ja sa cítim trochu previnilo, že som tam ešte nebola – lenže to nie je len tak skočiť do lietadla a byť potom hneď na mieste. Ona teraz býva uprostred ničoho. Z Zürichu alebo zo Ženevy sú to tri hodiny vlakom.“

„Takže žiadna rýchlovka na víkend. Tak čo chceš, aby som robila?“

„Ak už máš nastrúhaný ten syr, poď mi pomôcť s pohármi na margaritu.“

„A čo chceš s nimi robiť?“

„Okraje namočím do limetkovej šťavy a potom ich obalím v soli, aby sa vytvorila pekná kôrka okolo lemu.“ Ukázala rukou na tvarované kokteilové poháre. Bola nadšená, keď ich v obchode objavila.

„Pozeraj, do soli primiešam trochu jedlého zlatého prachu, aby to bolo ešte výnimočnejšie.“ Tento nápad sa jej osobne veľmi páčil a ešte viac sa jej páčilo, že to Hannah tiež poriadne nadchlo.

„To je úžasný nápad. A práve preto si potravinová technogička.“

„Hm, vymyslieť ďalší prídavok do omáčky na rezance nie je zas až také vzrušujúce.“ Mína sa snažila, aby to neznelo nevďačne. Práca v skúšobných kuchyniach jedného z najväčších obchodných

reťazcov s potravinami bola fakt skvelá, lenže v poslednom čase ju to už nenapĺňalo tak ako predtým. Výrobky pre bežného spotrebiteľa so sebou prinášali úlohy, ako pridať hutnejší bešamel do lazani, a to bolo občas trochu nudné, zvlášť keď Mína túžila skúšať všemožné nové príchute.

„Ak máš byť moja asistentka v kuchyni, musíš sa do toho poriadne oprieť.“ Mína si pri krájaní cibule, korenení kurčťa a chystaní kopčeka čili papričiek pospevovala a krútila sa po kuchyni ako malý derviš.

Dnešný večer bude výnimočný a jedlo bolo iba malou súčasťou. Chcela Simonovi ukázať, ako veľmi jej na ňom záleží. Počas roka sa stal neoddeliteľnou súčasťou jej skupiny priateľov a ona sa s nimi chcela podeliť o svoje šťastie. Dobrí priatelia boli na nezaplatenie. Mrkla na papierovú piňatu s ružovými a modrými pruhmi. Už predtým do nej napchala malé vrecúško a teraz pocítila záchvev vzrušenia, ako sa tešila, čo Simon povie, keď mu spadne k nohám.

* * *

Keď odbila šiesta a obe si zaslúžene dali trochu práve pripravenej margarity, bolo v podstate všetko hotové.

„Máme akurát čas sa trochu nahodiť.“ Mína si prezrela kuchyňu a úhľadne pripravené rady všetkého možného. Hovorila tomu predvídave varenie – hlavný dôraz kládla na to, že si niečo nachystala dopredu, a tak keď dorazili hostia, trávila v kuchyni už len nevyhnutné množstvo času, čo bola celkom výzva, keď chcel človek servírovať naozaj čerstvé, pikantné jedlo, akoby si ho práve kúpili niekde v stánku. Nemohla si pomôcť a pri čakaní na Hannah, kým skončí v kúpeľni, urobila ešte ďalšie prípravy, a tak sa bežala nachystať až dvadsať minút pred siedmou. Dala si super rýchlu sprchu,

hrebeňom si prebehla blondé mikádo, na pery si jedným ťahom naniesla ružový rúž a na zvýraznenie neskutočne dlhých svetlých mihalníc použila výdatnú vrstvu čiernej maskary. Hotovo. Zahľadela sa do zrkadla a poslala si vzdušný bozk. Zažmurkala hustými mihalnicami a vrhla sa do spálne, aby si obliekla nové fuksiové šaty. Potom ešte rýchlo zbehla do kuchyne po zásteru, pretože vedela, že škvrnám od jedla sa nevyhne, a tieto šaty si zaslúžili byť oslnivé. Keď o siedmej zazvonil zvonček pri dverách, bola v úplne skvelej hostiteľskej nálade. A keď sa miestnosť zaplnila, ocitla sa vo svojom živle.

Rozdávala fľaše Corony s obligátnym plátkom limetky alebo poháre s takou silnou margaritou, až mal človek dojem, akoby dostal buchnút do chrbta.

„Teda, Mína,“ vyhlásil George, jeden z jej najstarších priateľov z univerzity. „Z tohto mi možno narastú aj fúzy. No tými trblietkami si nie som úplne istý, v pondelok budem vyzeráť v práci ako svetluška. No inak bomba nápad.“

„Nebud' ako skostnatený starec,“ podpichol ho jeho partner, ktorý sa úplne nevhodne tiež volal George. Počas polroka, čo boli spolu, sa mu začalo hovoriť len G. „Mne sa to páči, a navyše je to vážne skvelý koktail.“ Štedro sa napil, a keď ho alkohol popálil v hrdle, začal rýchlo žmurkať. „Ohnivá voda.“

„Ha-ha, skutočne je to také silné?“ Mína sa zarazila pri podávaní pohára svojej najlepšej kamarátke Belinde, ktorá práve dorazila, a usmiala sa na Simona hneď za ňou.

„Zvládnem to,“ povedala Belinda, pobožkala ju na obe líca a zobrala si od nej koktail, z ktorého si opatrne upila. „Mňam. A tie trblietky...“ Prezerala si pohár. „Dá sa to jesť, teda vlastne piť?“

„Áno. Sú jedlé. Nikdy by som predsa nepoužila niečo, čo by nebolo.“

Mína si odpustila zagúľanie očami. Belinda bola jej kamarátka ešte zo školy a jej rozumná povaha v minulosti často zarazila niektoré Mínine švihnuté nápady. No teraz už bola, preboha, dospelá. Vari to dnešný večer nedokazuje?

„Samozrejme, že nie,“ podotkla Belinda sucho, ale to už sa Mína nadšene vrhla k Simonovi.

„Ahoj, zlato.“ Tak rada by nemala plné ruky a poriadne ho objala.

„Teší ma, že si dorazil tak skoro.“

„Áno, skončil som v práci... trochu skôr. A zašiel som po Belindu.“

„To je od teba pekné.“ V očiach jej zaiskrilo. Belinda bývala na druhej strane mesta a nemala vodičský preukaz. Simon bol veľmi milý. A tiež stál nohami pevne na zemi. Presne to, čo potrebovala. „Chceš margaritu? Alebo si dáš radšej pivo?“

„Len vodu. Budem ešte šoférovať.“

„Zlato, ty nezostaneš?“ Dala mu ďalšiu pusku na líce a laškovne sa naňho usmiala, aby mu pripomenula, o čo príde. „Po týchto margaritách by si sa utĺkol.“

„Verím, ale naozaj si nedám – zajtra dopoludnia mám futbalový tréning. Predsa by si nechcela, aby som ťa po ťažkej noci ráno budil.“ Zadíval sa na stôl. „Pozerám, že si tomu dala ako obvykle všetko. Vyzerá to úchvatne. V kuchyni ti to vážne ide.“

Nadvihla obočie v hranom rozčarovaní, akoby mu chcela povedať, že to nie je jediné miesto, kde vyniká.

„Ide predsa o výnimočný večer,“ zamumlala.

Pokrčil obočie a Mína zavrtila hlavou. „Simon, čo to má byť? Zabudol si?“ obvinila ho laškovne. „Teda vážne. Tí muži. Úplne nemožní,“ prizvala do svojho žartovného lamentovania aj Belindu. „Máme výročie.“

Simon sa zatváril ľahko zdesene. To bol celý on. Nemal rád, keď niečo poplietol. Tá neustála túžba po dokonalosti bola jedna z vecí, ktorými ju dostal. Ona sama síce žila v šialenom zhone, ako sa snažila napchať do svojho života čo najviac aktivít, ale aj tak mala rada, keď bolo všetko tak, ako malo byť. Preto aj tie tematické večery, keď sa všetko krásne prepojilo dohromady.

Hannah rozdávala taniere s nachos posypané kvalitným tvrdým syrom a podávané s domácou pikantnou salsou. A podľa spokojného chrumkania sa podarili.

Mína prešla z obývačky vibrujúcej pravou späť do kuchyne a začala nosiť jedlo. Hneď ako sa jej podarilo zložiť poukladať všetky taniere na stôl rozložený do plnej dĺžky, takže zaberol celú šírku miestnosti, pozvala všetkých, aby sa vtlačili na svoje miesta.

„Vyzerá to skvostne, Mína!“ vykrikla Patsy, s ktorou sa skamarátila pred pár mesiacmi na kurze filetovania rýb a ktorá pracovala v miestnych lahôdkach. „Musím si potom od teba vziať recepty.“

„Ešte sa vám nezunovalo točiť sa stále okolo jedla?“ spýtal sa Patsin priateľ James, ktorý pracoval ako hasič. „Niežeby som sa sťažoval.“ Objal Patsy okolo pliec a tá ho so smiechom ťobla do rebier.

Keď boli taniere nachystané a Mína sa uistila, že má každý niečo v dosahu, užívala si výkriky nadšenia a záujmu a medzitým vysvetľovala, čo je čo, a nabádala všetkých, nech sa pustia do jedla. Lamie svetielka, žiara sviečok a stlmené hlavné svetlá vytvárali spolu s hovorom výbornú a pre Mínu úplne uspokojivú atmosféru.

Nápoje tiekli, rozhovory prúdili v striedavom tempe, občas ich prerušil výbuch smiechu. Mína sa oprela o opierku stoličky vedľa Simona a spokojne sledovala šťastné a usmievajúce sa tváre okolo seba. O tomto bol život. Priatelia, milenci, dobrá spoločnosť a jedlo.

Keď už všetci dobojovali s churros a na obruse ostali len kva-pôčky rozohriatej čokolády, priniesla Mína piňatu a drevenú pa-ličku, ktorú k nej dostala. Všetci sa búrlivo rozosmiali nad tou nepatrnou veľkosťou.

„Viem, viem, ale je to iba pre jednu osobu. Jednu veľmi výni-močnú osobu.“ Pozrela sa na Simona a podala mu prútik. „Dnes máme prvé výročie.“

„A niektorí tvrdili, že to nevydrží,“ ozval sa George z protilah-lej strany stola. Mína sa na tom zasmiala.

„Ešteže som ťa nepočúvala,“ povedala. Simon bol jej kolega z práce, a tak spolu začali chodiť tajne. Jediný, komu sa zverila, bol práve George. Snažil sa jej to vyhovoriť s tým, že nie je dobré miešať prácu a súkromie, zvlášť s jej minulosťou. Jej vzťahy má-vali tendenciu rúcať sa okolo trojmesačnej méty, ale práve vďaka tomu vedela, že Simon je pre ňu ten pravý. Bol pokojný, vyžarova-la z neho istota a na rozdiel od predchádzajúcich partnerov, ktorí akoby tu jeden deň boli a ďalší náhle zase nie, bol presne tým, čo potrebovala. A treba priznať, že hoci s nimi bolo veľa zábavy, zá-väzky, finančná istota alebo vernosť im nič nehovorili. Simon toto všetko mal, hoci bol občas trochu nudný a zabehnutý vo svojich koľajach. Jej spontánnosť a schopnosť okamžite sa do niečoho pus-tiť ho správne vyvažovali. Dokonale sa dopĺňali.

S pomocou G a Jamesa sa jej podarilo priviazať piňatu ku garníži.

„Len nerozbi okno,“ podotkla a srdce jej začalo tlčiť od vzrušenia.

Pri skandovaní „daj poriadnu šupu“ a „do toho“ sa Simon opa-trne pokúsil niekoľkokrát udrieť do oslíka vyrobeného z farebných pa-pierov. Niektorí ľudia zdvihli telefóny, aby celú scétku natoči-li. A Simon sa ďalej pomerne neohrabane pokúšal rozbiť piňatu. V jednej chvíli bola Mína už zúfalá – netušila, či tú vec vôbec trafí,

a najradšej by to namiesto tých jeho polovičitých pokusov vzala do vlastných rúk.

Potom to somár konečne vzdal, rozlomil sa na polovicu a na zem dopadla zabalená škatuľka.

S víťazoslávnym výkrikom sa Simon na ňu rýchlo vrhol a Mína ho s tempom uháňajúceho odbrzdeného vlaku usadila späť k stolu a uvelebila sa mu na kolenách.

„Netušil som, že dostanem darček,“ zašepkal a bojoval s papierom.

Mína mu to, samozrejme, nijako neuľahčila a v škatuľke sa objavila ďalšia škatuľka a v tej ešte jedna. Nakoniec sa dostal k tej poslednej, a keď ju otvoril, zadržala dych. Vnútri bolo modré semišové vrecúško.

Simon pokrčil obočie a so širokým úsmevom sa na ňu zmätene pozeral. Tiež sa naňho usmiala a s rozochvením si uvedomila, že sa jej trochu trasú ruky. Všetci okolo stola zvedavo naťahovali krky.

Simon otvoril vrecúško a vytiahol zlatý zásnubný prstienok. Držal ho medzi palcom a ukazovákom. Mína sa na neho s rozžiarovým úsmevom zadívala.

„Vezmeš si ma? Máme predsa priestupný rok.“

Okolo stola sa ozvalo niekoľko zahíkaní a niekoľko „ach“.

Zacítila, ako Simon stuhol. Sledovala jeho tvár a videla, že vyvaleným pohľadom skĺzol okolo stola a stretol sa s rovnako šokovanými očami oproti. Pozrela sa tým smerom a počas jedinej sekundy sa jej zosypal celý svet. *Belinda?*

Hneď nato sa Simon zhrozene vymrštil zo stoličky, akoby sa potreboval čo najrýchlejšie dostať preč od Míny, takže mu prudko skĺzla z lona priamo na zem.

Dramaticky hodil prsteň na stôl, akoby bol z horúcej lávy, a zdesene sa na ňu pozeral.

„Zbláznila si sa?“ zachraptil. „Čo to robíš?“

Keď si Mína uvedomila, ako na ňu všetci hľadajú s dychtivou náruživosťou, akoby boli svedkami nejakej autonehody, od hanby jej zovrelo hrdlo a naskočila jej husia koža. Čo jej to len napadlo? Lenže predtým sa to zdalo ako skvelý nápad. Práve minulý mesiac sa spolu bavili o tom, že sa k sebe nasťahujú, a plánovali budúcnosť. Dokonca hovorili o tom, koľko budú mať jedného dňa detí. Ako to, že sa tak pomýlila? Bola si ním taká istá. Mali predsa spoločné plány. Pravda, Simon jej minulý mesiac pripadal akýsi roztržitý, ale prisudzovala to množstvu práce a veľkému tlaku na jeho oddelení, kde sa nedávno prepúšťalo. Teraz bolo bolestne zjavné, že mal v hlave niečo, alebo skôr niekoho iného.

„Ale...“ Preskočila pohľadom zo Simona na Belindu, ktorej tvár bola teraz pokrytá červenými fľakmi a krútila sa do podivne zarazeného výrazu. Simon akoby bol jej zrkadlovým odrazom. Vyzerali pozoruhodne podobne, ako dvaja krajanovia, dvaja ľudia v úplnom súzvuku. Ako... ako pár!

Keď celá tá hrôza konečne pomaly dobublala, spomenula si na svoje pôvodné pranie. Tento večer pre ňu rozhodne zostane nadhô nezabudnuteľný.

2. kapitola

Mína vyšla z dverí a zbehla po schodoch s taškou na notebook v ruke. Chúlila sa do šálu, aby sa ochránila pred štipľavým januárovým vetrom. Hoci v predpovedi počasia tieto mrazivé podmienky hlásili, vzala si svoje božské čierne kožené čižmy

s cvočkami, priliehavé čierne nohavice, s ktorými jej ladila bunda, a pod ňu si obliekla šarlátovú hodvábnu blúzu. Ak existovalo oblečenie, ktoré hlásalo „je mi mizerne, ale nie som na dne“, tak to bolo práve toto.

Dnes ráno bude musieť v práci čeliť – po tej katastrofálnej žiadosti o ruku v sobotu večer – všetkým kolegom vrátane Simona.

Zatiaľ čo sa hostia hrnuli z dverí, ona a Simon sa presunuli do spálne, aby sa pustili do škaredej hádky, z ktorej nebolo návratu.

„Čo si si myslela, že robíš?“ zasyčal Simon a rozzúrene krútil hlavou.

„Myslela som si, že žiadam o ruku niekoho, kto ani nie pred mesiacom tvrdil, že ma miluje. Niekoho, s kým som sa dohovorila, že nájde realitného makléra, ktorý ohodnotí oba naše byty. Niekoho, kto pre naše prvé dieťa, keď to bude chlapec, vybral meno Viktor – a k tomu by som teraz rada povedala, že je to vážne otrasné meno a mala som v pláne jednoznačne ti ho vyhovoriť. A tiež si matne vybavujem, že si dokonca navrhoval svadbu v St. Mary, aby to bolo blízko tvojej mamy. Tak mi teda odpusť, ak som trochu mimo. Myslela som si, že robím presne to, na čom sme sa už dohodli.“

„Aké typické. Takže je to moja chyba, všakže? Malo mi to napadnúť. Niežeby si sa ty správala nejako unáhlene alebo tak ako nakoniec vždy. Stále sa niekam ponáhľaš.“

„Asi by som to neurobila, keby som tušila, že spíš – aspoň to teda predpokladám podľa farby jej tváre – s jednou z mojich najstarších kamarátok!“ Belinda už bola vyradená, už si nezaslúžila titul „najlepšej“ kamarátky.

V tej chvíli Simon stiahol pery do vzdorovitej čiary a najviac zo všetkého pripomínal bezzubú korytnačku.